

หน้าาก

บทที่ 24

เสียงเอ็ดตะโลอย่างอารมณ์เสียที่ดังลอดประตูออกมาทำให้มือที่กำลังยกขึ้นจะเกาะหยุดชะงัก ทัดทยาหันมามองเลขานุการของชายหนุ่มอย่างแปลกใจ นิสาน้ำใจอ่อนลงเหมือนกัน

“ ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรคะ วันนี้อารมณ์เสียทั้งวัน ”

“ คุณญาติทเข้าไปนานเท่าไรแล้วคะ ”

“ เพิ่งเข้าไปได้ครึ่งเดียวคะ วันนี้ทุกคนโดนหมด ไม่ใช่แต่คุณญาติทคนเดียว ”

หญิงสาวถอนใจ แต่ก็หม่นลูกบิดเปิดประตูเข้าไปอย่างไม่ลังเลถึงอย่างไรคนทั้งสองในห้องก็ไม่ใช่คนแปลกหน้า จะดูจะต่างกันอย่างไรก็เชิญตามสบาย

ใบหน้าที่หันมาของจาริตบูตบั้ง ญาติทซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกลับขริมเฉยราวกับไร้ความรู้สึก การมาของเธอไม่อาจทำให้มหาเศรษฐีหนุ่มมีอารมณ์เย็นขึ้น จาริตพร่างพริ้วคำพูดและอารมณ์ต่อไปราวกับกระแสน้ำที่ไหลบ่า

“ ของเราสั่งไว้ตั้งนานแล้ว ทำไมเมื่อทางเมืองนอกไม่ส่งมาเราก็กทำเฉยๆ ไม่รู้จักโวยไปให้มันส่งมาตามสั่ง แล้วที่นั่นมันอ้างว่าแม่พิมพ์เสียผลิตไม่ได้ ทางนี้ของขาดขึ้นมาก็ไม่มีจะขาย แต่คู่แข่งเรากลับมีของ ไ้บ้านนั้นมันซื้อตรงจากเมืองนอกไม่ได้ ดอดมาใช้วิชาमारแอบกวาดซื้อของเราเองไปกักตุนไว้ แล้วที่นั่นมันเลยมีของขาย แต่เรากลับไม่มี... ทำงานแบบนี้เอาหัวมาเดินต่างเท้าดีกว่า อย่าเอาไว้คิดเลยไม่มีประโยชน์ ”

ทัดทยาได้แต่ยืนมองตาปริบๆ ไม่เคยจะสามารถทำให้หนุ่มใหญ่อารมณ์เย็นลงได้ จาริตเหมือนสายน้ำที่เซียวกราก ไม่เคยจะมีใครมาชักนำเขาให้หันเหไปจากสิ่งที่เขากำลังคิด กำลังทำหรือว่ากำลังเป็นได้สำเร็จ

“ เราเสียหายไม่รู้เท่าไร ไม่มีของแค่รายการเดียว ลูกค้าเอาของอื่นมาคืนแล้วหันไปซื้อจากทางโน้นกันเป็นแถว เมื่อก่อนมันเสียตลาดให้เราก็อเพราะอย่างนี้ ที่นั่นมันเอาวิธีของเราเองมาใช้เพราะว่าคนของเราไม่เอาไหนปล่อยให้ปัญหาขึ้นมาแบบนี้...”

“ คุณริตคะ เรื่องนี้น่าจะคุยกับฝ่ายขายดูนะคะ บางที...”

ชายทั้งสองหันขวับมามองคนที่แทรกเสียงอ่อนๆ ขึ้นมาในท่ามกลางพายุอารมณ์ สีหน้าของญาติทเรียบขริมปราศจากความขุ่นเคือง เขามองเธอพลางสั่นหน้าอย่างจะห้ามไม่ให้สอดแทรก

“ คุณไม่รู้เรื่องอะไรก็อยู่เฉยๆ ไม่ต้องเข้ามาออกรับแทนเพื่อน” เสียงของจาริตเข้มงวด ปรกาศตาวาววามแสดงความเป็นอำนาจเต็มที่ “งานต้องเป็นงาน ไม่มีคำว่าญาติพี่น้องหรือเพื่อนทั้งนั้น... พวกคุณเรียนมาสูงๆ แต่ว่าดีแต่วางหลักการกับท่องทฤษฎี ไม่เคยเข้าใจเลยว่าการปฏิบัติงานจริงๆ มันเป็นอย่างไง ”

หญิงสาวไม่คิดจะต่อปากต่อคำอีก การเรียนสูงของคนที่ไม่ได้ประสบความสำเร็จทางการเงิน เป็นจุดที่หนุ่มใหญ่นำมาเยาะหยันเสมอ เขาเองกลายเป็นมหาเศรษฐีด้วยมือเปล่าภายในเวลาสี่สิบปีโดยไม่มีแม้แต่ประกาศนียบัตรชั้นมัธยมปลาย

...เสมียนของผมนั้นจะทำงานเก่งกว่าคุณเลย... เธอได้ยีนคำปรัมปราสั้นๆ บ่อยๆ

ญาติท โคลงศีรษะเป็นเชิงบอกให้เธอออกไปจากห้อง สายตาขริมที่ไร้ความขุ่นเคืองทำให้หญิงสาวต้องถอยออกไปเงิบๆ

ประตูที่ปิดตามหลัง ทำให้จับใจความคำพูดของคนที่หันกลับไประบายอารมณ์ต่อไม่ได้ แต่กังวานที่ได้ยินแว่วๆ บอกให้รู้ว่าสถานการณ์คงจะยังไม่ดีขึ้นง่ายๆ

นิตาหันมามีม้ใจอ่อนๆ

“ เรื่องที่เทศน์อยู่นั้นไม่ใช่ความผิดของคุณญาติทเลยนี่นา ” เธออดแก้แทนเพื่อนไม่ได้

นิตาพูดว่า “ นิตาเองก็โดนบอยแบนจนชินแล้วละคะ เวลา อารมณ์เสียนายก็เป็นแบบนี้ ประเดี๋ยวพอลายแล้วก็ไม่มีอะไร โครทนต์ได้ปลายปีกก็รับโบนส์ไปแยะๆ ” เจ้าหล่อนจบประโยคด้วย เสียงหัวเราะ

ทัตทยาเดินไปนั่งรออย่างไม่สบายใจ อีกครู่หนึ่งเสียงจากข้างในห้องก็เริ่มเบาลง แม้จะมีเสียงจาริตแทรกบ้างแต่ก็เว้นระยะห่าง หมายความว่าภูติได้มีบทบาทเป็นผู้อธิบายบ้างแล้ว

ในที่สุดร่างสูงที่มีใบหน้าขรึมระคนเหนื่อยหน่ายก็เปิดประตูออกมา ทัตทยาหันมามองอย่างหวังใย

“ เรียบร้อยไหมจะภู ยังมีปัญหาอะไรกันหรือเปล่า ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “ เหนื่อย ”

หญิงสาวเข้าใจคำพูดสั้นๆ นั้นเป็นอย่างดี

“ แล้วจะกลับออฟฟิศเลยหรือเปล่า ”

“ คงต้องรีบกลับ ทางนั้นไม่มีใคร ”

สีหน้าของเขอขรึมลงเมื่อนึกถึงบิดา ซึ่งอาการปวดศีรษะเรื้อรัง ทำให้ต้องทำงานไว้ให้ชายหนุ่มรับผิดชอบ

“ พรุ่งนี้ ทัตจะไปแต่เช้า ”

ดวงตาใสแผ่ความอาทรทำให้ชายหนุ่มต้องเมินหนี เขาอยาก ให้เธอหยิ่งผยองวางอำนาจเอาแต่ใจตัวเองอย่างจาริต เธอจะได้เลิก ครอบงำจิตใจเขาให้กว้างไกลเสียที

หมายเลขโทรศัพท์บนใบเรียกเก็บเงินที่ฟ้องการติดต่อของเธอกับคนอื่นตามมาก่อวนให้ชายหนุ่มเจ็บปวด เธอสดใสขึ้นในระยะนี้ เพราะเหตุนี้หรือ

ทัตทยามองตามร่างสูงที่เดินจากไป นึกชมเชยที่ภูติช่างมีความอดทนและควบคุมอารมณ์ได้อย่างดียิ่ง เพราะอย่างนี้เขาจึง เป็นหนึ่งในจำนวนไม่กี่คนที่จาริตนิยมและไวใจอย่างมาก

สีหน้าของจาริตดูดีขึ้นมากแล้วเมื่อพบหน้ากันอีกครั้ง “ ผมต้องไปได้หัวัน ประเดี๋ยวจะให้นิตาจองตัวละ... พาสปอร์ตคุณล่ะ ”

“ อยู่ที่บ้านคะ ”

“ พรุ่งนี้เอามาให้ด้วย ”

ใบหน้าสะอาดที่มีริ้วรอยตามวัยยังคงเคร่งเครียด ผลกำไรที่หดหายไปเป็นสิ่งที่รบกวนจิตใจของชายหนุ่มผู้นี้พอๆ กับความรู้สึก เสียหน้าและพ่ายแพ้ เขาแทบไม่พูดอะไรกับเธออีก ทำเสียงเครียด บางทีก็ตะคอกใส่โทรศัพท์ครั้งแล้วครั้งเล่า หมุนรอบตัวกับงานที่ รุมเร้าจนลืมไปสนิทว่าผู้หญิงที่กำลังจะแต่งงานด้วยนั่งเงิบรออยู่ที่ มุมห้อง...

ภูติ ตอรับการแวมายืมทักทายของหญิงสาวด้วยสีหน้าขรึม ความจริงเขาเห็นเธอแล้วผ่านบานกระจกที่กั้นห้องทำงานตั้งแต่ร่าง โปร่งที่สมส่วนนั้นเพิ่งปรากฏตัวขึ้นที่ห้องโถงที่เรียงรายด้วยโต๊ะ พนักงาน ชายหนุ่มยังอดไม่ได้ที่จะชำเลืองมองเป็นระยะ เห็นเธอ ตอรับการทักทายของพนักงานในทางผ่านด้วยรอยยิ้ม

เธออ่อนโยนเกินกว่าจะรุ่งเรืองในงานที่กำลังทำอยู่นี้ งานที่ ต้องแข่งขันชิงไหวชิงพริบฟาดฟันคู่แข่งเพื่อให้ได้ตลาด ภูติเอง ก็เกลียดมันนักหนา เขาคงไปทำงานอื่นที่เหมาะสมกว่านานแล้ว หากไม่ใช่เพราะแรงดึงดูดจากคนที่ไม่เคยจะมองเห็นเขาเป็นอย่างอื่น นอกจากเพื่อน

หญิงสาวเข้ามาเยี่ยมทักทายแล้วก็ผลจากไปเข้าห้องทำงานของ บิดา เปิดคอมพิวเตอร์ อ่านแฟ้มรายงาน สืบรวจดูเอกสารต่างๆ นั่งศึกษางานอยู่ในนั้น มีบ้างที่พูดคุยเรื่อยเปื่อยอย่างอารมณ์ดีทาง โทรศัพท์ บางครั้งก็ใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อที่จะส่งเอกสารไปให้คนทาง ปลายสาย.....

พอเคลียงานกับลูกน้องเสร็จ ชายหนุ่มก็ถือถ้วยกาแฟเดินมา เกาะประตุมอง ทัตทยาเงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์ยิ้มให้

“ กำลังทำอะไร ” เขาถามพลางเดินเข้ามานั่ง

“ ส่งอะไรไปให้เพื่อนดูหน่อยคะ เขามีปัญหาเรื่องงาน ทัต ไม่รู้จะช่วยยังไงก็เลยลองส่งอะไรที่คล้ายๆ กันไปให้ดู เผื่อว่าทางนั้น จะมีไอเดียอะไรขึ้นมาเอาไปใช้หาวิธีแก้ปัญหาได้บ้าง ”

งานที่คล้ายๆ กันคงไม่ใช่อะไรอื่น นอกจาก สหะอะไหล่ ที่ รัททเป็นเจ้าของ

ชายหนุ่มไม่พูดวาทะไร ไม่เฉลียวใจว่าจะมีความลับรั่วไหล หรือทำให้สิ่งใดเสียหายหรือไม่ คนที่ทำงานตรงไปตรงมาอย่างเขา ไม่ได้ระแวงถึงเล่ห์เหลี่ยมภัยอันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคนหน้าซื่อที่ดูจะเป็นสุจริตชนที่จริงใจอย่างรัททและระริน

“ หมอบอกหรือยังว่าคุณวาทินเป็นอะไร ” เสียงถามขริ่มห่วงใย แต่หาหญิงสาวกลับคิดไปว่าเขาไม่พอใจที่เธอถือวิสาสะเข้ามาใช้ห้องทำงานของพ่อขณะที่ป่วยมาทำงานไม่ได้

“ ทัดไม่ทำให้งานเสียหายหรอกน่า ไม่ต้องเป็นห่วง ”

“ ผมยังไม่ได้ว่าอะไรเลย ”

“ เราต้องช่วยเขาบ้างสิฏฐ์ อย่างน้อยก็ชดเชยที่แม่เขาตาย...”

ร่างสูงกระแทกหลังกับพนักเก้าอี้ ขมวดคิ้วยุ่ง

“ หน้าที่ของคุณระรินทำงานพาครอบครัวหนีไปเมืองนอก คุณระรินไม่มีพื้นฐานงานแต่ต้องมารับภาระเต็มตัว ลูกน้องที่ร้านก็ถูกซื้อตัวไปทำที่อื่น คนที่เหลือก็ไม่เชื่อ ถ้าเราไม่ช่วยอะไรบ้าง เขาคงจะต้องปิดบริษัทแล้วไม่มีอะไรเหลือนอกจากหนี้สิน ภูจะให้ทัดนั่งดูเฉยๆ โดยไม่ช่วยหรือ ”

ชายหนุ่มพูดอย่างอ่อนใจว่า “ ผมแค่ถามถึงคุณพ่อ ”

หญิงสาวนิ่งไป ทบทวนอยู่เป็นครู่ก็สั่นหน้า

“ ทัดไม่รู้ว่าคุณพ่อเป็นอะไรแน่ ถามแล้วไม่เห็นตอบว่าอะไร ทัดไม่อยากจะซักไซ้ให้พ่อหงุดหงิด ”

“ ทำทำไมถามคุณอรุณี ”

หญิงสาวได้แต่ระบายลมหายใจสั้นๆ

ชายหนุ่มรู้ว่าเธอรักพ่อมากมาย ตั้งแต่ชายสูงวัยมีผู้หญิงมาแทนที่แม่ของเธอ ความใกล้ชิดก็จางหาย เธอไปเรียนหนังสือหลายปีที่เมืองนอก กลับมาเยี่ยมบ้านปีละครั้ง ครั้นพอรู้จักจาริตเธอก็ย้ายออกมาจากบ้าน ก่อนวาทินจะป่วย ภูดิทรู้ว่าเธอพยายามหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปคลุกคลีสิ่งที่คิดถึงบิดาที่สุด

“ แล้วทัดจะถาม ”

ในขณะที่เธอมีจิตใจจดจ่ออยู่กับใครบางคน เธอกลับมองข้ามคนใกล้ตัวไป ภูดิทนึกเป็นห่วง สีหน้าท่าทีของวาทินเหน็ดเหนื่อยป่วยไข้ น้ำเสียงที่พูดเรื่องงานกันทางโทรศัพท์แหบโห่ยไร้พลัง แสบไม่เหลือร่องรอยของชายสูงวัยที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวาที่เขาเคยรู้จัก แต่เขาก็เป็นเพียงคนนอกที่ไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวซักถาม หากว่าเจ้านายไม่ต้องการจะบอกเล่าออกมา

“ ผากความระลึกถึงจากผมไปด้วย ” เขาพูดก่อนจะลุกเดินออกไปจากห้อง

ทัดพยายามมองตามร่างสูงของเพื่อนชาย ระยะหลังๆ นี้ ภูดิทเคร่งขริ่มเป็นนิจสิน จนเธอลืมไปแล้วว่าเห็นเขาหัวเราะครั้งสุดท้ายเมื่อไรกันแน่

เธอไม่มีเวลาจะนึกถึงเพื่อนชายต่อไป หันไปคว้าโทรศัพท์กดหมายเลขที่ทำงานของชายหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ครอบงำความรู้สึกนึกคิดของเธออยู่ในทุกลมหายใจขณะนี้ เสียงทุ้มที่คุ้นเคยตอบรับ “ ฮัลโหล ” ทำให้ใบหน้าอ่อนใสระบายยิ้มกระจ่างขึ้นทันที

“ เอกสารที่ส่งไปได้รับหรือยังคะ ”

“ ได้รับแล้วครับ ชัดเจนมาก ขอขอบคุณมากครับ ”

“ มีประโยชน์บ้างหรือเปล่าคะ ”

“ ผมจะลองศึกษาดู แต่แน่ใจว่าต้องมีประโยชน์ครับ ขอขอบคุณมากจริงๆ ”

“ แล้วทัดจะดูเรื่องอื่นที่น่าจะเป็นประโยชน์ส่งมาให้อีกคะ ”

เสียงพูดใสซื่อ รอยยิ้มปลาบปล้ำมึ้ม ทัดทยาไม่เห็นว่าเป็นคนที่ถือโทรศัพท์อยู่ทางปลายสาย... ใบหน้าสีอ่อนสะอาดมีรอยยิ้มที่แก้มกำลังยิ้มเช่นกัน แต่เป็นยิ้มที่เยาะหยัน ประกายตาแวบวิบเหี้ยมเกรียม...

“ หยงกำลังจะไปได้หวั่นกับแฟน ”

คำบอกเล่าของสาวสวยผู้อ่อนวัยทำให้รัททต้องเลิกคิ้วอย่าง

แปลกใจ ยุพยงนั่งขีดเขาในมุมมืดของห้องอาหารซึ่งอยู่ในความดูแลของเมฆ ยื่นหน้าเข้ามาพูดจนเห็นนวลแก้ม ประกายตาซุกซนพรายพราย

“ เมื่อไหร่คะ ”

“ วันจันทร์นี้แหละ ”

“ ไปกับผู้ปกครองนะหรือ ”

“ ใช่ซี ถ้าไม่ใช่แล้วจะไปกับใคร ”

ชายหนุ่มหนึ่ง ก็เขาเพิ่งจะได้รับฟังจากทศทายา ว่ากำลังจะเดินทางกับจาริต

“ ความจริงที่แรกเขาไม่ได้ตั้งใจจะไปกับหยงหรือก เขาก็จะไปกับคู่นั้น แต่พอหยงรู้ก็อ่อนๆ ขอไปแทนแล้วเขาก็ยอม ” เธอขีดจมูกขึ้นอย่างภาคภูมิใจ

“ แล้วคุณหยงจะอยากไปทำไม ปล่อยให้ผู้ปกครองพาทางโน้นไป เราเที่ยวให้สบายอยู่ทางนี้ไม่ดีกว่าหรือครับ ”

“ ก็อยากอยู่หรือก แต่ว่าเราจะเที่ยวกันเมื่อไหร่ก็ได้ ” เธอยกไหล่ยิ้มๆ มีเลศนัย “ หยงไปกับคุณริตคราวนี้ เมฆจะได้ทำงานให้สำเร็จสักที ไม่อย่างนั้นเกิดถ้าคุณริตกำหนดวันจัดงานแต่งงานขึ้นมาละก็จะช้าเกินไป เขาคงไม่ล้มเลิกงานให้เสียหน้าแน่ๆ เห็นว่างานตกแต่งบ้านใกล้จะเสร็จอยู่แล้วด้วย ”

ชายหนุ่มมองชายอีกผู้หนึ่งซึ่งแยกตัวไปนั่งคุยกับแขกโต๊ะอื่นร่างสูงใหญ่ล่ำสันเพราะไม่เคยจะห่างเหินจากการบริหารรักษากล้ามเนื้อไบหน้าหล่อเหลาราวกับพระเอกภาพยนตร์ ถ้าเมฆมีพรสวรรค์ทางการแสดงอีกสักนิดคงดั่งก้องฟ้าเมืองไทยในฐานะพระเอกไปแล้ว

“ ไม่รู้ว่ากล้องถ่ายรูปใช้ได้ดีหรือเปล่า ต้องเตือนให้เตรียมไว้ให้พร้อม ” ยาวดีซึ่งนั่งฟังอยู่ด้วยหันมาพูด

ยุพยงบอกพี่สาวว่า “ ซักซ้อมกันไว้ให้ดีก็แล้วกัน โอกาสมีไม่มากนักนะเหยา หลังจากครั้งนี้แล้วคงยากที่ยัยทศทายาจะได้อยู่ตามลำพัง คุณริตกำลังงานยุ่งไม่อยากจะไปไหนนานด้วย ”

“ เกอะน่า ประเดี๋ยวจะกล่อมให้ ” สีหน้าของยาวดีบอกความไม่มั่นใจ “ ไม่นึกเลยว่าจะยากแบบนี้ ”

“ นายเมฆของเธอเก่งแต่ปาก ” ยุพยงยื่นหน้าเข้าไปหัวเราะใส่พี่สาว “ คุณนักคุยหนานี้กว่าจะแน่ ”

“ กิจงานแบบนี้เมฆไม่เคยทำมาก่อนนี่นา เชื่อเถอะว่าถ้าชี้ให้จับผู้หญิงคนไหน นายเมฆทำได้สำเร็จไม่ยาก แต่พอเราพูดเรื่องราววิธวิธเขาก็เลยลังเล อาจจะเป็นก็ได้ ” พี่สาวแก้ตัวแทน

“ สงสัยว่าจะปอดแหกมากกว่าละมัง ” ยุพยงยั่ว

รหัทแกล้งถามว่า

“ ให้ผมทำแทนดีไหม ”

“ อู๊ย หมั่นไส้ หลงตัวเองอีกคนแล้ว ” ยุพยงค้อน หัวน้ไหวกับรอยยิ้มและประกายตาแพรวพรายของอีกฝ่าย “ เก่งแต่ปากกันทั้งนั้น ดูแต่พ่อหนุ่มเนื้อหอมยอดนักรักของเหยาซี จนป่านนี้เห็นแต่ลูกไม้ ”

“ ถ้าผมทำสำเร็จจะให้อะไร ” เขามองลึกทำทนายจนเธอต้องหลบ

“ จะเอาอะไรล่ะคะ ”

รหัทยังเพลิดเพลิดกับการโลมไล่สายตาดบนไบหน้าหวานที่เมินหนีเพราะความหัวน้ไหว เสียงหัววๆ พูดเจือหัวเราะ

“ นั่นซี ไม่รู้จะเอาอะไร ทำสำเร็จแล้วก็ไม่เห็นอะไรจะดีขึ้นมาเลย กลับจะต้องเสียด้วยซ้ำ...”

“ จะต้องเสียอะไร ” เธอวัดเสียงถาม

ปลายมืออ่อนๆ ลูบไล่แก้มนวล อย่างถื่อวิสาสะ เสียงพูดหยอกเย้า “ ใครคนหนึ่งจะกลายเป็นเมียแต่งของมหาเศรษฐีไป แล้วนายรหัทก็คงต้องหัวใจแตกสลาย...”

“ บ้า ” ว่าพลางปัดมืออีกฝ่าย

แต่ไบหน้าดงามเขี้ยววนที่ระบายยิ้ม จะบอกความซุกซนเคื่องสัณนิคก็หาไม่.....